

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Sanctis

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXX

De S.Pauli conuersione planè miraculosa, atq[ue] diuina: quomodoq[ue] à
vitijs ad Dominum conuerti debeamus, & quænam ad veram
conuersionem pertinea[n]t, Sermo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47060](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47060)

Mal. 4.

que percipiunt, ideoque in has externas plane viles rerum sensibilibus voluptates sese effundunt. Denique addit Dominus: Et vitam eternam possidebit. O stulti filij hominum vsquequo graui corde? ut quid diligitis vanitatem & queritis mendacium? Si veram felicitatem expetitis, ecce vita eterna vobis hic promittitur. Iam accurrite, facite quod hortatur ipse qui est vita eterna, & vere felices eritis.

SERMO IN EODEM FESTO.

De sancti Pauli conuersione plane miraculosa, atque diuina: quomodoque nos à vitijs ad Dominum conuerti debeamus, & quam ad veram conuersionem pertineant.

Act. 9.

Gal. 3. Conuersio S. Pauli quam visis fuerit Ecclesie.

Surgens autem Saulus de terra, apertis oculis nihil videbat. Ad manu autem illius trahentes, introduxerunt Damascum Act. IX. Non otiosum est illi, quod præter morem, Ecclesia vnus Apostoli Pauli (qui quidem vnus Apostolus fuit, non minus habens, nec minus, sed forsasse multo plus in Ecclesia laborans cæteris Apostolis quamuis ex Apostolorum numero non fuerit denario) conuersionem ducit festiuam. Fuit enim reuera vas electionis qui Iesu nomen coram gentibus & regibus portauit. Accepit euangeliũ, quod prædicauit, non ab homine, nec ab homine didicit, sed per reuelationem à Deo. Vtilissima igitur supra omnem modum Sauli huius (ita enim ante conuersionem vocabatur) conuersio Ecclesie fuit. Fuit quoque diuinæ bonitatis, & sapientiæ mirabiliter ostensiuæ. Fuit præterea misericordiz eius in eum, quod dedita opera erat in studio actusque Ecclesiam persequendi constitutus, suauiter declaratiua. Postremo, fuit nobis omnibus ponendi forma exemplaris, atque ad Deum perfecte nos conuertendi regula. Gaudet quoque de eius conuersione ecclesia. Siquidem magnus Ecclesie hostis & persecutor, cuius tantus est in amicum & in Apostolum Iesu Christi. Non tantum nocuit Ecclesie (tametsi vehementer aduersaretur) persecutor, quantum conuersus postea profuit pijsimus prædicator. Persequeretur autem Dei Ecclesiam in incredulitate zelator legis, quam per Christi fidem prorsus relinquit, & perire metuebat. Erat enim de illis, de quibus Dominus dicit: Veniet hora, ut omnes qui interficiunt vos, arbitrentur se obsequium prestare Deo. Putabat itaque Paulus bene se agere si tutaretur legem, cuius seruandæ propugnandæque gratia, omnia destrueret contraria, cuiusmodi secta erat Christianorum. Quæ ubi intulesceret, de lege & gente Iudæorum actum esse sentiebat. Hanc igitur quantum valuit persequens exterminare moliebatur. Veruntamen, quia vir fuit bonus & zelosus, & per ignorantiam peccabat, propterea quod credebat se ad hanc obligari defensionem & zelum legis, misericordiam (quod ipse quoque faretur) à Domino consecutus est. Neque enim tam grande eius fuit peccatum, quam phariseorum & tyrannorum quorundam, qui Christi fidem ex malitia & odio persecuti sunt non amore zeloue legis, quam ne ipsi quidem obseruabant. Et hæc de eius conuersatione, quam ante conuersionem habuit dicta sint. Deinde cuiusmodi in conuersione, & post conuersionem fuerit dicendum. In itinere erat ad Damascum, in voluntate ac studio malo, ad persequendos Christianos constitutus. Quare dicendum, Pauli conuersionem, fuisse potentem, miraculosam ac plane diuinam. Siquidem con-

Ioan. 16.

1. Tim. 1.

Ibidem.

Conuersio S. Pauli vii fuerit potens.

cum fulsit illum lux de caelo, quae terruit atque mutauit de impio faciens pi-
 um, de superbo humilem, de minaci atque crudeli lupo, mansuetum agnum.
 Vide enim quam cito fuit mutatus & conuersus ex persecutore dicens: Do-
 mine quid me vis facere? Circumfulserat enim illum lux de caelo, audie-
 ratque vocem sibi dicentem: Saule, Saule, quid me persequeris? Illustraba-
 tur caelesti fulgore vel à foris, intus adhuc luminis incapax. Verè deprehē-
 sus est Saulus. Non est dissimulandi locus, non est vlla facultas negandi. In
 manibus sunt literæ crudelissimæ legationis, autoritatis execrandæ, pote-
 statis iniuriæ. Quis, oro, innocentum non formidaret istius persecutoris a-
 nimositatem? Quis furenti, liganti, trahenti, percutienti non expauesceret
 obuiare Saulo? Proh dolor adhuc aspersum sanguinem protomartyris
 Stephani gestabat in vestibus, adhuc sanctum lambebat cruorem, & tamen
 adhuc stitabat. Tenuerat lapidantium vestimenta, saxa porregerat omni-
 um quo manibus lapidauerat, & nihilominus sceleribus istis grauiora adde-
 re peccata durabat. Talia porro illo agente plurimè molienti multo execra-
 bilia, ingenti lumine persusus affuit Dominus Iesus, vocaque conanti illum
 affatus est dicens: Quid agis Saule? Cur sanctis meis necem adeo crudeliter
 intencas? Ve quid nomen meum diuinum conaris extinguere? Desine oro
 parare eiusmodi. Sufficiat tibi quod hæctenus pertinaciter nimie peregi-
 sti. Exue te lupe, & agni formam induere. Verum hæc paucis de S. Pauli A-
 postoli conuersione plus satis superba & erudeli, conuersioneque plane om-
 ni admiratione digna, egisse sufficiat. At quomodo omnis Christi cetero
 nostra est instructio, ita etiam ex sanctorum vita, gestis conuenit sugere sem-
 per aliquid quod in nostram trahamus instructionem. Quare operæ precii
 duximus hic paulò fufius tractare de vera conuersione cuiusque veri Chri-
 stiani hominis, quænam videlicet ea esse hærereq; debeat, quamque sit ad sa-
 lutem (quandoquidem omnes declinauerunt, nec est qui faciat bonum) neces-
 saria, iuxta illud Sapientis cuiusdam: *Ne tardas conuerti ad Dominum, & ne des-
 seras de die in diem. Subito enim ueniet iras illius, & in tempore vindictæ disperdet te.*
 Cum igitur nihil sit homini formidandum magis, quam vel momentum unum
 viuere extra gratiam & in ira Dei, nihil vsque adeo admiratione plenum est,
 quam audere quem quæ consentire in quodcumque peccatum mortiferum, quale
 quale illud sit. Id enim certissimè priuat hominem gratia & charitate Dei, &
 efficit inimicum Dei, Deoque odibilem, & dignum cruciatibus sempiternis in-
 ferorum. Et tamen quoruscumque hodie est mortalium, qui vel alicuius pensi
 habeat violare legem Dei, cuius transgressio peccatum constituit, quoruscumque
 est, qui non ita licenter ac intemperanter quibuslibet passim vitijs ac secleri-
 bus sese implicet & obstringat, ac si non modo nulla constituta supplicia,
 sed magna etiam præmia flagitijs proposita sint: Videt hoc omnipotens,
 magnus tremendus & iustus Deus, videt ab toto ferme hominum genere
 tam impudenter, tam indignè contemni se ac negligi, & tacet: imo etiam
 sepe multa sunt euenire prospera impijs ac peccatoribus. Sed audiant isti
 Apostolum dicentem: *An diuitias bonitatis eius, & patientia, & longanimitas
 contemnu? Ignoras quoniam benignitas Dei ad penitentiam te adducit? Secun-
 dum autem duritiam tuam, & impenitentem cor, rebusaurizas tibi iram in die ira
 & reuelationis iusti iudicij Dei, qui reddet unicuique secundum opera eius.*

miraculo
 ac diuina.
 Act. 9.

Bernardus.

Act. 7.

Gregorius.

Psalm. 11.

Eccle. 7.

Roman. 2.

1. Cor. 13.

Apoc. 22.

dd 2 Audiant

VI
22

Audiant item & diligenter animaduertant eam quam superius commemorauimus Ecclesiastici sententiam: *Ne tardes conuerti ad Dominum, & ne differas de die in diem: Subito enim ueniet ira illius: & in tempore vindictæ disperdet te.* Torus iam mundus per præceptum ruit in vitia, & timor Dei nullus est in hominibus. Editur, bibitur, luditur, garritur, flagitia alia super alia admittuntur. Et reuera iam dies mali sunt. Quis unquam credidisset populum Christianum tot, tamque eximijs Dei beneficijs affectum ad tantam Dei obliuionem, incuriam & contemptum deuolutum iri? Extiterunt quidē nostris temporibus, qui se Euangelicos iactitent, & corruptos Ecclesiæ mores reformare se uelle polliceantur, sed si rem penitus inspicias, nihil aliud quæ seipos, suam carnem, suas voluptates, sua oblectamenta quærent: homines corrupti mente & reprobi circa fidem: quorum Deus uenter est, qui terrena sapiunt, animales, spiritum non habentes, sine affectione, sine federe, sine pace, voluptatum amatores magis quam Dei: qui dicunt hominibus impie agentibus, pax pax, cum tamen uerissimè scriptura dicat, non esse pacem impijs. Non ergo reformare in melius, sed bonos etiam mores potius corrumpere, & omnia humana ac diuina miscere conantur. Itam uisibilem ceper pietas, dominatur iniquitas, Deus summè uerèdus contemnitur & quicumque minetur gehennam solo auditu nimis terribilem, tamen non est qui faciat bonum. Adeo nunc omnes declinauerunt non à malo ad bonum, sed à bono ad malum, à iustitia ad iniquitatem, à uirtute ad uitiu. Et quod acrius dolendum est, etiam illi qui miseræ ac rudi plebeculæ bene ac beatè uiuendi exempla præferre deberent, magis hi simul confregit iugum, ruperunt uincula. *Incrassati sunt & impinguiti, & præterierunt sermone Dei pessimè: & non dixerunt in corde suo. Metuamus Dominum Deum nostrum.* O uerè dolendam humani generis, maximè plebis Christianæ, quam Princeps Apostolorum genus electum, regale sacerdotium, populum acquisitionis appellat, conditionem. O miserandam & expauendam humanorum pectorum duritiam & excæcationem. Itaque Spiritus sanctus, cui in diuinis personis propriè tribuitur charitas, uehementissimè sciens hominum errantium salutem & cōuersionem, utilissimum & efficacem ualde hodie nobis perfectæ conuersionis in sancta Ecclesia proponit exemplum, quo possint quantumuis scelesti peccatores moueri ad agendum pœnitentiã. Ipsa enim Sancti Spiritus instinctu effectum est, ut hodie beatissimi Apostoli conuersionem celebremus, in quo sicut immanis iniquitas & fera crudelitas, ita nihilominus inestimabilis abundauit gratia, & singularis misericordia Christi. Ibat animo frendens & furibundus ad uinctos etiam ex longinquis regionibus pertrahendos Christicolas Hierusalem ad principes sacerdotum, hoc est, Christum Dominum in membris eius crucifigere, trucidare, extinguere moliebatur: & in ipso itinere diuinitus correctus conuise ad eum promptissimè & perfectissimè conuertit, quem crudelissimè persequabatur. Non igitur patiamur charissimi tantum exemplum frustra nobis propositum: sed respicamus etiam nos & conuertamur ad Dominum. *Eccene nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis: non permutamus tantam Deum nobis conciliandi præterfluere oportunitatem.* Audiamus non corporis tantum, sed & cordis auribus admonitionem Spiritus sancti, quam in

Eccle. 5.

Mundus quibusdam modis seruiat
Ephes. 5.

Lutherani Evangelici quibus medijs reformatur Christianorum mores.

1. Timot. 6.
2. Timot. 3.
Philip. 3.
Iudæ. 1.
2. Timot. 3.
Hierem. 6.
Esaiæ 48.
1. Corin. 15.
Moth. 4.
Roman. 3.
Ephes. 13. 12.Hierem. 2.
Deut. 1.
Hierem. 5.

1. Pet. 2.

Gratia Spiritus sancti quanta conuersione Pauli Apostoli claruit.

Ioel. 2.

1. Cor. 6.

VI
22

initio ex Ecclesiastico recitavi, hanc videlicet: *Non tardes conuerti ad Dominum, & ne differas de die in diem.* Iam aedem conuertamur omnes, profitemur cum Apostolo in iniquitatibus nostris, & resurgamus cum eodem in vitæ nouitate. Quid prodest obsecro hæere in vitijs? quid prodest voluptatibus & vanitatibus tempora non nisi agendæ pœnitentiæ indulta miserabiliter transigere? Et si quædam est in vitijs voluptas & delectatio, tamen præterquam quod illicita & pernitiōsa est, etiam celerrimè fugit, hominemquæ prorsus miserum relinquit, in Deo autem Optimo Maximo non modo summa & infinita, sed eadem etiam stabilis, casta, firma, honestissima ac suauissima delectatio est. *Quam magna* inquit Propheta, *multitudo dulcedinis tuæ Domine, quam abscondisti iumentibus te.* Ad ipsum ergo totius vitæ voluptatis & delectationis fontem inexhaustum dilectissimi toto corde conuertamur. Quod si quis scire cupiat, qua ratione se debeat conuertere, id iam explicabimus. Omnipotens Deus, Rex & Pater noster ex immenso amore certas quasdam nobis præfixit leges omnino rationabiles & quæ non excedunt vires nostras diuinæ gratiæ, quæ nulli petenti denegatur, ope subnixas, quas si seruenimus, æternam nobis pollicetur beatitudinem: si violamus, supplicia minatur æquæ æterna. Sciebat enim duabus potissimum rebus ad aliquid adduci homines siue fugiendum, siue appetendum, puta vel amore voluptatis, vel timore pœnarum. Ne igitur aut temporarijs delectationibus illecti, aut vitæ huius cruciamentis perterriti à legum illius obseruatione discederemus, ediuerso æternas delectationes promittere, & nunquam finienda supplicia minari dignatus est. Ceterum vbi quis aut propriæ carnis infirmitate, aut mundi vanitate, aut diaboli insidijs eo perducitur, vt plus moueatur aut bonis aut malis temporalibus quam æternis, malique transgredi legem & præcepta Dei, quam vel bonis istis carere, vel malis affici, is iam misere auertitur à Deo, summo & vero bono, caducis & vana ac prope nulla, & quorum finis mors est, infelix & insanus præferre non erubescit æterni Patris amoris & honoris, summoque cum dedecore & ignominia contra natalium suorum dignitatem ac nobilitatem per amorem inordinatum his infimis rebus sese subiicit, quibus tamen omnibus, à Deo prælatus est. Et quia ex ipso peccati demerito spiritali gustu intus priuatur, totum se in præsentis rerum labentium voluptates cupiditatesque demergit, tanquam vento sese exatiare querens, cum tamen nec corpus voluptate nec cor cupiditate satietur. Huic tali si vnquam seruari debeat, conuersio necessaria est. Auersus est à Deo, id est, à vera vita, vera felicitate, vera voluptate, & in creaturas defluxit, quarum amor immoderatus non nisi mortem, miseriam, cruciatum adducit. Necessè est igitur, vt relictis creaturis, reuertatur ad creatorem. Sed non tam facilis est conuersio, quam fuit propensa auersio: eorum autem difficillima est conuersio, qui prauæ consuetudinis mole deprimuntur. Sunt enim in peccatis gradus quidam. Alij peccant solo cogitationis consensu, alij operis perpetracione, alij iniqua consuetudine, alij contemptu. Impius enim cum in profundum venerit peccatorum, contemnit. Hi posteriores duo ægerrimè conuertuntur. Et tamen nisi conuertantur, nulla eis salutis spes reliqua esse potest. Quid igitur agendum est tum ijs, tum alijs conuerti volentibus? Principio quidem con-

Eccle. 5.

Rom. 6.

Psalm. 90.

Bis: ritum homines attrahi siue ad bonum siue ad malum.

Conuersio vera cuiusmodi necessaria sit.

Conuersio quibusdam difficilis sit. Gradus in peccatis quod dicitur esse. Prouerb. 1.

Conuertete

dd 3 fugien-

sevolens ad
Deum quid
ficere debe-
at.

fugiendum est ad implorandum auxilium & misericordiam Dei. Nam ab-
que gratia caelesti nemo vnquam verè conuersus est. Hoc inuocato auxilio,
magno & firmo animo secum constitutum valere facere omnibus quibus of-
fendatur Deus, & libenter amplecti & aggredi ea, quibus eius gratiam sibi
conciliare queant. Sed hic principio labor & dolor sentietur, arque tanto
molestior, quanto diutius vitijs inseruitum est: Itaque sapius animo fran-
gi, ac nonnunquam relabi continget ijs qui non satis forti & constanti ani-
mo sunt. Verum etsi interdum labi contingat, non tamen desperabunt, sed
rursus ad Christi poscendam opem, suumque renouandum propositum &
conatum sese conuertent. Non deerit misericordia Christi viriliter decer-
tantibus: imo verè etiam pro sua benignitate tentationes & impugnationes
aduersæ partis mitigabit, ac temperabit, & sicut Apostolus dicit, non pa-
tietur eos tentari supra id quod poterunt, sed faciet etiam cum tentatione
proventum vt possint sustinere. Cæterum vt recto quodam ordine in sua
ad Deum conuersione vtantur (ordo enim vbique maximè seruandus est
vt pote sine quo nullum virtutis exercitium potest aut laudabile, aut fru-
giferum, aut diuturnum esse) septem quædam hic proponemus, in quibus
sese exercitare debebunt. Quod si fecerint, nihil eorum omisisse videbun-
tur, quæ ad veram conuersionem pertineant. Primo quidem peccata sua
præterita ad memoriam reuocare studebunt. Hoc maximè necessarium est.
Hic tamen obseruandum est, vt ne nimiam faciant moram in illis recogitandis
peccatis quæ adiunctam habent sædam delectationem, cuiusmodi
sunt peccata venerea. Alio qui fieri poterit vt memoria talium immodera-
ta cogitatione refricata praua excite desideria, quibus animus inflammas-
tus, rursus in eadem prolabatur. In hac peccatorum commemoratione
profundissima est adhibenda humilitas, qua in tantum sese abijciant coram
Deo, vt se omnium indignissimos ex animo fateantur: quæ humi-
litas quanto fuerit demissior, tanto facilius veniam apud Deum & gratiam
impetrabit. Secundo amarum de admissis peccatis cordis contritionem &
dolorem assument. Magna res est vera contritio. Solent stulti homines
quandam sibi in peccatis suis impunitatem polliceri, arque ita secum cogi-
tare: Quid necesse est, vt dum adhuc ætas viget, voluptatibus renunciemus?
Licet in ipso mortis articulo impetrare veniam. Et interim proponunt
sibi latronem, qui in cruce veniam meruit: itemque nonnullos alios, qui in
extremis gratiam adepti sunt. Sed si attendere vellent quam pauci bene-
moriuntur, qui dum incolumes sunt, Deum ac salutem suam negligunt: do-
inde etiam quam non sit in nostro arbitrio situm, vt nos peccasse verè do-
leamus, non tam miserè sibi ipsis imponerent. Esto interim multis qui sem-
per improbè vixerint, tantum concedatur vitæ spatium, vt ante obitum
confiteantur, & sacramentis ecclesiæ muniantur, num propterea certum
est eos bene obiisse? Bene moritur, quisquis verè dolet vnquam se peccasse:
Sed hic dolor non est sine charitate. Caritas autem præcipuum Dei donum
est, quod raro præstat sero pœnitentibus. Ergo dum adhuc vita incolu-
mis est hanc veræ contritionis gratiam lachrymis, precibus, votis ac sus-
pirijs à Deo petamus. Eius enim donum est, quanquam etiam multa sunt,
quæ diligenter considerata animos nostros eo permouere queant, vt nos
peccat-

1. Cor. 10.

In conuer-
sione ad De-
um septem
quædam ser-
uanda sunt.

Humilitas
quænam De-
um facilius
reconciliet.

Lucæ 13.

Quisnam be-
ne moritur.

Contritio
vera quam sit
præcellens
donum Dei.

peccasse peniteat, de quibus iam nimis prolixum foret latius agere. Hoc paucis dici potest veram contritionem tantam habere vim & efficaciam, ut etiam facile peccata simul omnia penamque delere possit atqui nihilominus confessio semper facienda est, ut etiam Ecclesie iudicio satisfiat.

Tertio igitur peccata sua fideliter, humiliter & integrè confitebuntur. In confessione omnia mundantur. Non frustra Deus dedit claves Ecclesie suæ, quibus voluit cælum patere penitentibus & peccata sua integrè confitentibus. Sed iam quidam existunt, qui putent peccatorum licet mortalium enumerationem non esse necessariam. Sed quo spiritu hæc dicunt? Suo videlicet. Homines stulti & scioli volunt opiniones ex suo parum sano natas cerebro totius Ecclesie iudicio anteferri, valeant deliri sibi cum somnijs suis. Norunt Christi fideles vel propria edocti experientia, quam pectoris pacem adferat, vera ac pura confessio. Necessaria planè etiam ipsa est ad veram conversionem & quam pauci hodie bene confitentur imò quam pauci bene confiteri norunt. Qui confessiones recipiunt, quandoque ita sunt rudes aut negligentes, ut de eis verissimè dici possit illud Saluatoris: Si cæcus cæcum ducat, ambo in foueam cadunt. Quidam etiam eorum adeo sunt incurij ut penitus non curent instituire eos & examinare, quorum confessiones auscultant, etiam si animadvertant eos non rectè confiteri. Ideo sine numero ruunt hæc temporibus homines in tartara. Quamobrem qui confiteri volunt, eiusmodi sibi virum eligant, qui non minus religiosus quam doctus sit. Quarto etiam satisfactioni, quæ est tertia penitentiae pars, operam dabunt. Id verò ita est conversioni necessarium, ut sine ea nemo rectè conuersus dici queat. Hic curandum est, ut pro ratione culpæ etiam studeant satisfacere. Si multa & magna admisere peccata, maior quoque exigitur satisfactio. Nemo sibi imponat nimium sibi blandiens de diuina misericordia. Quicquid hic expiatum non erit, postea nimis dirè expiabitur. Christus quidem abundè satisfecit pro nobis, sed oportet nos illius gratiæ & satisfactioni cooperari. Utinam hæc in parte diligentius magisque serio admonerentur homines tum in priuatis confessionibus, tum concionibus publicis, ut pro peccatis suis dignos studerent penitentiae fructus facere, & iniurias summi Dei, quas accipit ex peccatis nostris, in seipsis castigare. Sed non patitur sermonis angustia hic cuncta perstringere.

Quinto ut vehementius doleant de peccatis suis, maioremque erga Deum concipiant gratitudinem, beneficia Dei attentè considerabunt. Quis enim non acriter doleat eum se vel semel offendisse, à quo se perspicit tot tamque præclaris affectum beneficijs ut ea nec numerari nec dignè ponderari queant? Præter priuata autem beneficia, quæ innumera singulis præstantur à Deo, sunt quædam generalia, puta creationis, quo nos ex mera & summa charitate fecit ad imaginem suam, ut ipsius beatitudinis sumus participes: item incarnationis, passionis & mortis, quod solum si bene ruminetur possit ad quamuis ferrea emollienda corda sufficere: adhuc præseruationis, quo ab innumeris nos seruauit corporis & animæ malis, præsertim horrenda damnatione æterna, qua innumeri iam puniuntur, qui minus atque

Contritio
vera quantâ
habeat effi-
caciâ.

Confessio
peccatorum
quam sit ne-
cessaria.

Matth. 15.
Lucæ 6.

Confessio-
narius qualis
cuique sit se-
ligendus.

Beneficia
quanta Deus
mortalibus
conuulit.
Beneficiorum
Dei genera-
lium catalogus
quidam.
Gen. 1. 2.

Matth. 9.

nos peccauerint. Hæc aliæque stupenda Dei beneficia cum ingenti suæ ingrati-
tudinis detestatione, & diuinæ benignitatis admiratione recogitantur.
Sexto alacriter, feruenter, fideliter ac perpetim Deum laudabunt. Id plane
exigit tanta erga nos diuinæ pietatis multitudo. Et quisquis Deum creato-
rem, redemptorem, conseruatorem suum non laudat, omni bruto deterior
ac vilior est. Itaque & hoc ipsum veræ conuersioni necessarium est. Septimo
quoad poterunt ne recidant in peccata cauebunt fortiterque in bono perse-
uerabunt. Sola enim perseverantia coronabitur. Multi bene inchoant, sed
pauci perseverant. Non potest autem vera dici conuersio, vbi perseveran-
tia deest. Quod si quandoque ex infirmitate labi contingat, curent saltem ve-
llico resurgant: & si millies ceciderint, millies resurgant nec vnquam iace-
ant in vitijs: sicque perseverent vsque in finem. In his septem quisquis bene
se exercitauerit, veræ conuersionis fructu non fraudabitur. Itaque dilectis-
simi dum adhuc licet, respiscamus cum Paulo. Habeant sibi corui cras su-
um: nos hodie potius conuertamur. Habemus Patrem clementissimum in
caelis, qui nihil magis optat, quam conuersionem, salutem ac beatitudinem
nostram, Dominum nostrum Iesum Christum, cum Patre & sancto Spiritu
viuentem & regnantem in secula seculorum, Amen.

IN SOLENNITATE PURIFICATIONIS IM-
maculatæ semperque Virginis Mariæ, Lectio
Malachiæ Prophetæ, Malach. III.

Matth. 11.
Macc. 1.
Lucæ 7.
Psal. 131.

confabit.

Hæc dicit Dominus: Ecce ego mitto Angelum meum, & præpa-
rabit viam ante faciem meam. Et statim veniet ad templum su-
um dominator quem vos queritis, & Angelus testamenti quem
vos vultis. Ecce venit, dicit Dominus exercituum. Et quis po-
terit cogitare diem aduentus eius? Et quis stabit ad videndum
eum? Ipse enim quasi ignis constans, & quasi herba sillonum. Et sedebit con-
flans & emundans quasi argentum, & purgabit filios Leui, & colabit eos qua-
si aurum, & quasi argentum, & erunt Domino offerentes sacrificia in iustitia.
Et placebit Domino sacrificium Iuda & Hierusalem sicut dies seculi, & sicut
anni antiqui, dicit Dominus Omnipotens.

PARAPHRASIS IN EANDEM LECTIONEM.

Matth. 11.

Sapient. 1.

Quæ impulsus isthæc lectio hodiernæ celebritati conueniat, ita est cui-
uis perspicuum, vt id declarare nihil sit necesse. Loquitur enim per
Prophetam suum Malachiam Filius Dei: Ecce ego mitto Angelum
meum, nempe Ioannem Baptistam (ita enim hæc verba exponit ipse Salua-
tor apud Mattheum & præparabit viam ante faciem meam, adhortando
homines vt dignos agant fructus penitentiz, vt vitijs repudiat, virtuti-
bus animæ suæ domicilium decenter exornent, vt sic libeat mihi in ipsam
ingredi, in eoque commorari. Namque *in inaleuolam animam non introibit sa-
pientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis*: vel sua doctrina & baptismo lu-
dæos